

■ V GALERII VINOHRADSKÁ 12 bude od 10. ledna do konce února vystavovat své karikatury výtvarník a bývalý námořník Miroslav Barták. Výstavu s názvem Lepší už to nebude lze zhlédnout každé pondělí od 12 do 18 hodin a každý čtvrtek od 12 do 14 hodin. ■ DĚTSKÝ PĚVECKÝ SBOR Českého rozhlasu s Brněnským rozhlasovým orchestrem lidových nástrojů (BROLN) chystají 5. ledna od 19 hodin Tříkrálový koncert v pražském kostele Šimona a Judy. Na koncertě pokřtí dvě nová společná CD s lidovými a vánočními písněmi: Zpívejme koledy a Muzikanti, co děláte? ■ HUDEBNÍ PUBLICISTA PAVEL KLUSÁK, který pro stanici Vltava připravuje pořad Sedmé nebe a ArtCafé, vydal kni-

foto ČRo/Kateřina Dušková

hu GOTT – Československý příběh. Nezávislý Gottův portrét proniká za léta šířené mýty a líčí vývoj tuzemského showbyznysu i společnosti. Ke knize vznikl v produkci společnosti Audionaut i podcast Goťák, na němž se podíleli kromě Klusáka i režisér Marek Najbrt a herečka Tereza Dočkalová.

■ ČESKÝ ROZHLAS představil druhou řadu projektu Digitální spisovatel. Umělá inteligence napsala spolu s českými spisovateli sedm povídek, které si lze poslechnout v mobilní aplikaci a na audioportále mujRozhlas.cz. Součástí nové série podcastu je povídka Dostatečné množství porna od Františka Kotlety, příběh Noc v hotelu Chaos od Ondřeje Neffa, Skoro-pravdivá legenda z kanálu od Hany Lehečkové, momentka Trable v Katánii od Biancy Bellové, detektivka Poslední Revolver: Příběh posledního Revolvera od Pavla Bareše, řecký mýtus Píseň nočních můr od Petra Stančíka a horor Spiritista od Anny Vošalíkové. ■ MORAVSKÁ DVANÁCTKA, zkušená dechová kapela složená z moravských muzikantů, natočila poprvé své snímky ve studiu Českého rozhlasu Brno. Nahrávání podobných projektů je v brněnském studiu možné až nyní, po rekonstrukci budovy. „I když máme všichni v kapele za sebou i bohatou studiovou praxi, nahrávání v rozhlase pro nás byla nová zkušenost,“ řekl za kapelu trombonista František Jeřábek. V příštím roce chce brněnský rozhlas ve výrobě dechovkových snímků pokračovat.

_kab

ŽÍT TAK, ABY VÁM NEZČERNAL JAZYK

TCHAJWANEC BAO MÁ SKVĚLOU KARIÉRU A PENÍZE, ALE VŠE SE MĚNÍ VE CHVÍLI, KDY ZAČNOU VYLÉZAT NA POVRCH RODINNÉ KŘIVDY A LŽI. PROČ JE ŽIVOT TAK ODLIŠNÝ UVNITŘ A NAVENEK? TAKÉ O TOM POJEDNÁVÁ NOVÝ ROMÁN SPISOVATELKY A DIPLOMATKY NA TCHAJ-WANU DITY TÁBORSKÉ ČERNÉ JAZYKY, JEHOŽ AUDIOVERZI PRÁVĚ VYDAL RADIOSERVIS.

text Kamila Boháčková foto Nakladatelství Host

Knihu jste nazvala Černé jazyky. Má tato metafora na Tchaj-wanu nějaký zvláštní význam?
Barva jazyka je v kultuře čínského prostoru významná – jedná se o jeden z hlavních diagnostických znaků v tradiční čínské medicíně, která je i na Tchaj-wanu všudypřítomná. Přiznám se, že já osobně jsem s tímhle jevem v jisté fázi života zápolila, a dobře si pamatuji na moment, kdy jsem si toho poprvé všimla v zrcadle – byl to šok, všem nějaké vnitřní černoty, závažného problému, navíc provázený pocitem studu. Skutečnost, že se nejedná o vážný zdravotní problém, mi v té chvíli příliš nepomáhala. Tahle zkušenost mi nakonec přišla pro můj text nejpřílehavější.

V knize pracujete s vykreslením východní mentality, která staví kolektivní fungování nad osobní životovou zkušenost. Je to pro život na Tchaj-wanu typické?
Ačkoli nejsem odbornice na asijské kultury, na tuto generalizaci si troufnu. Zodpovědnost vůči kolektivu a nepřijatelnost prosazování vlastních potřeb na jeho úkor je skutečně pro tchajwanskou realitu příznačná, a nejen pro ni – podobné je to i na dalších místech regionu. Porušování pravidel tu není vnímáno jako výraz odvahy, ale naopak jako mentální nevyzrálost, neukázněnost, vnitřní nedospělost. To může být pro Středoevropa na s jeho zjitřeným

vnímáním individuality složitě.

Období diktatury a posléze soubor o demokracii – to není typické jen pro moderní tchajwanské dějiny, ale i pro ty naše, česko(slovenské). Psala jste knihu i s tímhle obecnějším záměrem?

Nikoli. Já se nesnažím nic tvrdit a už vůbec ne předkládat nějaký světonázor, na to si každého čtenáře příliš vážím. Pokud text ovšem k některému z nich takto promluví, je to výraz konkrétní chemie mezi knihami a čtenářem.

Dříve jste spolupracovala s Českým rozhlasem. Jaký máte vztah k rozhlasu jako posluchačka?

Moje pracovní zkušenost byla upřímně příšerná. Pracovala jsem krátce pro

anglickou sekci ČRo 7 a měla jsem pořád stažený žaludek. Vždycky jsem si připravila návrhy na reportáže, ty jsem přednesla šéfovi a on je jeden po druhém zamítal. Když už jsem něco sesmolila a šli jsme to nahrávat, tak jsem se dozvěděla, že mám jednak sykvky, což jsem do té doby netušila, a pak že vlastně ani neumím pořádně anglicky, což bylo tehdy to jediné, v co jsem jako anglistka jakž takž věřila. Záhy jsem pochopila, že to opravdu není cesta pro mne. Ovšem jako posluchačku mě to neovlivnilo – rozhlasové pořady poslouchám denně, vyložené pravidelně Historii Plus a Liberaturu, ale poslechnu si i ArtCafé a další.

Jste spokojená s audio zpracováním své knihy, které právě vyšlo na CD?

Samozřejmě! Byla jsem dojatá. Byl to pro mne nový a zvláštní pocit, slyšet svůj text, skoro bych řekla, že jsem si ho poprvé opravdu vychutnala, protože když jsem ho předčítala, nebyla jsem schopná k němu přistupovat nekriticky a přestat přemítat nad tím, jestli je to přesně naformulované. A navíc Bao v podání pana Táborského – chtělo se

mi nad tím přemýšlet jako nad rodinným podnikem, i když se samozřejmě jedná o shodu jmen a s Miroslavem Táborským jsem nikdy neměla možnost ani hovořit.

